

den højtærede Minister vil kunne imødesee Dommen med den største Sindsro.

Saa er det næsten Spørgsmaal, om det er rigtigt og forsvarligt, at den højtærede Minister har truffet denne Afgørelse om Begrænsningen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og det forekommer mig, at ogsaa dette Spørgsmaal maa besvares med et ubetinget Ja. Og naar der nu fra en enkelt Side og fra et stort Partis Side er protesteret mod denne Afgørelse og maaske senere vil blive det fra et andet Parti, saa havde det været rigtigere, om man havde samlet ikke Protesten, men Arbejdet om at skaffe nye Oplysninger, om at faa flere til at møde til Kontrol. Hvis man virkelig mener, at de Tal, hvorpaa Afgørelsen med Hensyn til Arbejdsmændene er truffet, er forkerte, saa burde man have samlet Bestræbelserne, i Stedet for om en Dagsorden eller om et Demonstrationstog, om det saglige Arbejde at skaffe de rigtige Tal frem ved at faa dem — hvis de virkelig findes —, der ikke har meldt sig til Arbejdsanvisningskontorerne, til at gøre den lille Smule Arbejde, det er at melde sig til Anvisningskontoret, og derigennem medvirke til at faa Arbejdsløshedstallet op og skaffe sig selv Mulighed for at komme i Arbejde. Jeg tror, det havde været heldigere, om man havde samlet Bestræbelserne om et saadant sagligt Arbejde i Stedet for om en Demonstration som den i Dag eller som den, der i „Social-Demokraten“ bebudes til at skulle foregaa 8 Dage efter, at dette høje Ting har taget Stilling til Ministerens Handling.

Naar jeg mener, at den Afgørelse, den højtærede Minister har truffet, er ret og rigtigt og forsvarlig, er det, fordi Arbejdsløsheden jo er faldet Maaned for Maaned og Uge for Uge. Fra det svimlende Tal af over 100 000 arbejdsløse i Danmark naaede vi ifølge det officielle Tal — og det er det, der maa bygges paa — nu i sidste Uge ned til 37 858 arbejdsløse, hvorfra gaar 597, der er sysselsat ved Nødbjælpsarbejder. Med andre Ord, man er fra noget over 100 000 naaet ned til godt og vel 37 000 arbejdsløse. Med andre Ord, Arbejdsløsheden i Danmark er aftaget med over $\frac{3}{5}$. Mellem $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{3}$ af de arbejdsløse i Danmark har faaet Arbejde i den Mellemtid, der er gaaet, og da de arbejdsløse, der er tilbage, fordeler sig ret forskelligt mellem en lang Række Fag, vil jeg finde det rimeligt, at de Fag, hvor der stadig er Arbejdsløshed, erklæres for vedblivende at have ekstraordinær Arbejdsløshed, medens de Fag, hvor Arbejdsløsheden er saare lille, erklæres for ikke

længere at have ekstraordinær Arbejdsløshed.

Jeg nævnte, da vi for ca. et halvt Aars Tid siden havde Lovforslaget om Arbejdsløshed og Arbejdsanvisning til Behandling, at i Aaret 1917 førte det ærede Medlem Hr. Rode an i et Arbejde, som Rigsdagen desværre gav sin Tilslutning, og som i Virkeligheden formede sig som et Attentat paa Arbejdsløshedskasserne, derigennem at man afskaffede Karenstiden paa de 12 Maaneder og lukkede Arbejdsløshedskasserne op for en Række af Eksistenser, som deres Styrelse selv gentagne Gange havde erklæret, at de helst vilde være fri for. Derigennem øgedes Arbejdsløshedskassernes Medlemsantal ganske enormt. Medens Tallet i 1917 var 176 000, steg det i 1918 til 221 000 og i 1919 til 296 000. Det er altsaa steget med over 100 000 Medlemmer i Løbet af 2 Aar. Stigningen fortsattes i 1920 og naaede da Toppunktet, 313 000. I 1921 begyndte Udrensningen, Medlemstallet gik ned til 283 000, og ifølge det Tal, som nu er opgivet mig, og som jeg ikke vil garantere er fuldstændig rigtigt, men tilnærmelsesvis, er det nu sunket til 264 000. Det vil med andre Ord ses, at man de to første Aar efter denne Bestemmelses Bortfald øgede Medlemstallet med 120 000 og i Løbet af 3 Aar med 137 000, Folk, der ikke før havde været Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, men at der nu, siden Rigsdagen begyndte at stramme Bestemmelserne, er gaaet ca. 50 000 Medlemmer ud af Arbejdsløshedskasserne. Det turde dog være, at der blandt de 87 000 Medlemmer, der fremdeles er tilbage i Arbejdsløshedskasserne af de 137 000, er adskillige, der burde være fulgt med ud af Kasserne, fordi de ikke var virkelige Lønarbejdere, som de bør være, der staar som Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne. Saa kan man spørge: Men hvor er de 50 000 gaaet hen? De er gaaet ud af Arbejdsløshedskasserne, men det turde dog være, at ikke saa ganske faa af dem findes blandt de Tusinder, som nu ved Ministerens Bekendtgørelse mister deres Understøttelse, og hvis det er Tilfældet, saa forekommer det mig, at Bekendtgørelsen er end mere berettiget.

Endvidere er der en anden Side af Sagen, som det forekommer mig, at man ogsaa, naar man vil se paa den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, maa tage Hensyn til. Det er det, at under Krigens Højkonjunkturer har en Række af Fag i Danmark, ikke mindst i København, indsuget Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere, baade Mænd og Kvinder, ude